

HELEN KÄIT

KUUMTA
MTA

PILDID JOONISTAS
SIRLY ODER

MIA

JA

LIA

ia silmitses maja kahtlustavalt.

„Mis? See ongi või?” pahvatas ta lõpuks pahaselt ja suunas oma nõudliku pilgu isale.

„See ta on,” vastas isa pisut ebakindlalt. „Kas sulle ei meeldi?”

„Igatahes mitte!”

Mia oli nüüd juba tõeliselt pahane. Mis jama see siis on? Isa oli öelnud, et nad kolivad oma kitsukesest väikelinna korterist ilusasse roheline majja, kus kitsed, jänessed ja rebased jooksevad aia taga ning et Mia ja Lia saavad kumbki omaette toa. See siin ei vastanud Mia ettekujutusele aga mitte üheski punktis. Või noh, ühes tegelikult siiski vastas – see oli roheline. Aga lisaks sellele oli see ka imetilluke, pisut ühe külje peale lääpas, kulunud ja kooruva värviga. Ühtegi jänest, kitse ega rebast ei paistnud ka mitte kusagilt, kuigi mets algas kohe maja tagant.

„Mulle see maja ei meeldi,” teatas Mia seejärel otsustavalt ja pöördus kinnituse saamiseks oma kak-sikõe poole. „Ütle, et sulle ka ei meeldi,” nõudis ta vastuvaidlemist mittedallival toonil.

Lia silmitses mõne hetke maja, vaatas siis isale otsa, seejärel emale ning lõpuks ka Miale.

„Noh, ma arvan, et ega sel väga viga ka ei ole,“ teatas tüdruk lõpuks.

Õe tagasihoidlikkus ajas Mia veel rohkem vihale.

„Kuidas ei ole???? Sa ainult vaata seda! See pole põrmugi suurem kui meie vana korter. Mismoodi me kumbki omaette toa peaksime saama? Pole lihtsalt võimalik, et sinna nii palju tube ära mahub. Ja isegi kui peaks mahtuma, siis on need tikutopsisuurused. Ja see näeb nii kole välja, värv on kulunud ja suured tükid maha koorunud ja ... häh, kogu see maja näeb kuidagi kahtlane välja!”

Mia lõi käed puusa ning vahtis emale ja isale väljakutsuvalt otsa, oodates, mida neil selle peale kosta on. Sedakorda vastas ema.

8 „Tube jätkub igaühele ja jääb isegi üle, nii et isa lubas ühe väikese ruumi mulle majapidamisruumiks teha. Saan seal pesu triikida, õmblustööd teha ja muid selliseid asju. See on tõesti imeväike, aga ega mul pole rohkem vajagi. Teised toad on kõik täiesti normaalse suurusega. Sinu ja Lia toad asuvad teisel korrusel ja teil on aknast ilus vaade metsale. Kindlasti hakkate

sealt palju metsloomi nägema. Mis aga maja välja-nägemisse puutub, siis selle teeme ajapikku korda. Saime maja nii odavalt, et oleks patt selliste asjade üle viriseda. Mõne aasta pärast ei tunne keegi kohta enam äragi,” selgitas ema rõõmsameelselt, jättes Mia trotsliku ilme tähelepanuta.

„Lähme siis sisse ja vaatame, mismoodi maja seestpoolt välja näeb,” lisas isa kiiresti, enne kui Mia veel midagi öelda jõudis, ja hakkas teistele eeskujuna näidates pleekinudpruuni ukse suunas sammuma. Mia ei olnud kaugeltki veel alla andnud, aga ta ei saanud lubada, et keegi teine, isegi mitte isa, esimesena nende uue kodu uksest sisse astub. Ta sööstis kiiresti ettepoole ja nihverdas end isast mööda just hetkel, kui too oli ukse lukust lahti keeranud ning valmistus tuppa astuma. Mia pühkis temast mööda nagu marutuul ja oleks vist sama hooga teiselt poolt välja põrutanud, kui seal oleks uks olnud ja kui ta jalg poleks mingi vana vaibanartsu taha kinni jäänud ning ta seetõttu täies pikkuses põrandale pikali lennanud.

See võttis tüdrukul natuke hoogu maha, sest kukkudes said põlv ja küünarnukk haiget.

„No mis sa sealt ka leidsid?” päris isa muiates maas ukerdava Mia kohale kummardudes, et tüdruk püsti aidata.

Osavalt isa abistavaid käsi vältides krapsas Mia maast püsti ja unustas samal hetkel oma valutava küünarnuki ja põlve, sest ruum, kus nad parajasti viibisid, nõudis kogu tema tähelepanu.

Arvatavasti oli see esik, kuid mitte selline pisike pugerik, nagu neil linnas oli olnud. Ei, see oli midagi hoopis uhkemat. Kuigi akende ees rippusid räbaldu- nud kardinad ning ruumis oli üsna hämar ja tolmune, tundus Miale, nagu oleks ta võlumaale sattunud. Esik ulatus läbi kahe korruse ja otse tema ees viis trepp teisele korrusele. Nagu vanades mõisahoonetes! Mia oli paaris sellises käinud ja need olid talle sügavat muljet avaldanud. Kui nüüd päris aus olla, oli nende eesruum siiski tunduvalt väiksem, aga sellegipoolest mitte vähem uhke. Sein kattis peen roosimustriline tapeet ja hämaras valguses ei paistnud peaaegu väljagi, kui määrdunud see oli.

Paremat kätt oli uks lahti, sealt oli näha kahhel- kividest pliidi nurka. Järelikult oli see köök. Vasakule jäi lausa kaks ust. Mõlemad olid kinni, nii et Mial

polnud aimugi, mis ruume need varjata võisid. Mõlemal pool treppi oli veel kaks ust, üks kummalgi pool, kuid ka need olid kinni. Tüdruk hakkas just ühe ukse suunas astuma, kui miski muu tema tähelepanu köitis. Kõikjal seintel olid tumedates toonides pildid, millel oli kujutatud vanaaegsetes rõivastes inimesi.

Pikkades kleitides ja kõrgete soengutega naisi, puhvis parukatega liibuvates pükstes ning uhketes kuubedes mehi. Mia vahtis pilte, nii et unustas isegi suu lahti.

„Mia, kullake, pane suu kinni, süda jahtub ära!”

Emalustakad sõnad tõid tüdruku uuesti tegelikkusesse. Ta pani suu klõpsti kinni, kuid ei suutnud silmi piltidelt lahti kiskuda. Lõpuks ei pidanud ta enam vastu ning pahvatas: „Kas need on kuningad ja kuningannad?”

„Kus?” päris isa üllatunult.

„Piltidel, kus siis veel,” turtsatas Mia pahaselt. „Kas siin majas on kunagi kuningad ja kuningannad elanud, et siin nende pildid on?”

See küsimus võttis isa sõnatuks, emal seevastu oli vastus olemas.

„Oh, muidugi mitte! Need pole mingid valitsejad, vanasti kantigi selliseid riideid. Noh, lihtrahvas muidugi mitte, küll aga krahvid ja parunid, kes mõisates elasid. Eestimaa on mõisaid täis, nii et küllap need on kõik kunagi siinmail elanud aadlike portreed. Ainult päris imelik, et need siin ripuvad. Kas see maja on kunagi mõisale kuulunud?”

„Võib-olla oli see näiteks aedniku maja või midagi sellist?” pakkus isa huupi. „Kuigi ma ei suuda välja mõelda, miks peaksid ühel aednikul mõisavalitsejate portreed seina peal olema.”

Kuna kellelgi polnud aimugi, kes siin majas sadu aastaid tagasi oli elanud, tegi ema hoopis ettepaneku kõik ruumid üle vaadata.

„Meie isaga oleme kõike juba näinud, aga nüüd, kus me maja ära ostsime, tundub kõik kuidagi teistmoodi. Teie, tüdrukud, pole siin ju varem käinudki. Tulge, ma näitan teile, kus midagi asub.”

Seda öelnud, astus ema kõigepealt ühe räbaldunud kardina juurde ja lükkas selle paksu tolmupilve õhku paisates kõrvale. Järgmised kaks minutit köhisid kõik kopse puhtaks ja kui nad jälle korralikult hingata said, võttis ema kummalgi tütrele käest kinni ning koos läksid nad paremale jäävast lahtisest uksest sisse. See oli köök, nagu Mia arvanud oli. No ja kus mujal saakski üks pliit olla kui mitte köögis? Mia keerutas kiiresti kohapeal ringi ja otsustas, et siin pole midagi vaadata ning tiris ema sama teed tagasi esikusse.

14

„Mis nende kinniste uste taga on?” nõudis ta.

„Üks neist uuestest, mis on trepi kõrval, viib kindlasti elutuppa,” teatas nüüd Lia, kes seni vait oli olnud.

„Ja kust sina seda nii hästi teadma peaksid?” nähvas Mia pahaselt.

„Sest ema rääkis, et elutoa aknad jäävad metsa poole,” selgitas Lia rahulikult.

Mia tegi häh!, tõmbas ennast ema käest lahti ning läks ja lükkas trepist paremale jääva ukse hooga lahti. Kuigi sees oli üsna pime, sai ta kohe aru, et ruum on imetilluke.

„Hahaa! See nüüd küll miski elutuba pole, kui sa just ei taha, et me siin kordamööda „elamas” käima hakkama,” kuulutas ta võidurõõmsalt õele otsa vaadates.

„Ega ma ei öelnudki, et just see on elutuba. Teisel pool treppi on veel üks uks, küllap see on siis õige.”

Nüüd kinnitas ka ema Lia sõnu.

„Elutuppa läheb jah sellest teisest uksest, ja see on üsna ruumikas. See, mida sa praegu vaatad, on see väike konku, millest ma ennist rääkisin. Sellesse ei mahuks me tõesti kõik korruga ära.”

Mia näitas Liale keelt ja tormas teist ust avama. Elutuba oli tõesti avar ja valgusküllane, sest miskipä-

rast polnud siin akende ees ühtegi kardinat, mis valgusel tuppa pääsemist oleks takistanud ning seetõttu oli tuba kollaka õhtupäikese valgusega üle ujutatud. Mia heitis kiire pilgu üle terve toa. Ta jõudis otsusele, et sealgi pole midagi põnevat ning jooksis kahte viimast ust avama.

Esimese taga oli ühendversioon WC-st ja vannitoast. Ühes seinas seisis vana kolletanud vann, mis oli ilmselgelt paremaid päevi näinud, teises WC-pott ja tilluke kraanikauss.

„Öäk,” tegi Mia, kui vanni nägi. „Mina küll siia sisse ei roni. See näeb välja, nagu oleks siin sigu pestud.”

„Ära sellepärast muretse,” rahustas ema Miat. „Selle vana vanni viskame välja – ma olen sinuga täiesti nõus, et see näeb kohutav välja – ja asemele paneme hoopis dušinurga. Põrandale ja seintesse paneme ilusad plaadid ning kindlasti tuleb suurem kraanikauss muretseda. Ma usun, et see saab päris ilus olema, kui remondiga lõpetame.”

Mia noogutas. See vannituba vajas tõesti hädasti remonti.

Viimane tuba, millesse nad sisenesid, ei olnud ei suur ega väike, vaid sellist parajat keskmist sorti. Te-

gelikult tundus see isegi suurem, kui tegelikult oli, sest seal ei olnud ühtegi mööblitükki ega ka kardinaid akna ees.

„See on teie magamistuba, jah?” päris Mia isalt, kes tema järel tuppa oli astunud.

„Seda see on. See on üsna heas korras, peame ainult vanast korterist oma voodi siia tooma. Võib-olla lage peaks ka värvima ...”

Mia ei huvitanud põrmugi, kas lage peab värvima või mitte, teda huvitas hoopis muu.

„Kas ülemisel korrusel on ainult minu ja Lia toad?”

„Üleval on ainult sinu ja Lia toad. Need pole küll täpselt ühesugused, aga siiski üsna ühesuurused. Peate ise omavahel ära jagama, kes millise toa saab. Seintele paneme uue tapeedi, ema õmbleb teile uued kardinad ja võib-olla ostame uued voodid ka. Need, mis teil linnas olid, on juba üsna ära vajunud. Ja siis peame veel ...”

Mia ei kuulanud, mida nad veel peavad. Ta oli kuulnud seda, mida kuulda tahtis. Terve ülemine korrus oli ainult tema ja Lia päralt, ei mingeid täiskasvanuid. See juba läheb. Järgmisena torkas talle pähe,

mida isa tubade jagamise kohta oli öelnud ning ta tormas omaenese jalgade otsa koperdades trepist üles. Kiiresti rebis ta esimese ettejäänud ukse lahti ja sööstis sisse. Mõne hetke ringi vaadanud, jooksis ta uuesti välja ning paiskas teise ukse lahti, sest ta oli kuulnud, kuidas ema ja Lia samuti trepist üles tulema hakkasid. Kiire pilk toale ja otsus oli tehtud.

Kui ema Liaga üles jõudis, seisis Mia, käed puusas, teise toa uksele ning teatas: „See on minu tuba, Lia võib teise endale saada. Ja kui see talle ei meeldi, siis süüdistagu ennast, et ta nii aeglane on.”

„Mia, kallid! Nii need asjad nüüd küll ei käi. Las Lia vaatab ka mõlemad toad üle ja siis otsustate.”

Mia tõmbas ennast selle peale õhku täis ja otsustas, et võitleb oma toa eest viimse veretilgani. Õnneks ei läinud seda tarvis, sest Lia teatas järgmisel hetkel: „Las ta võtab pealegi selle toa. Ma olen teisega ka rahul.”

„Aga sa pole neid ju veel näinudki,” imestas ema seepeale.

„Oh, mis siis. Ma olen kindel, et mõlemad on head,” kinnitas Lia ja hakkas teise toa poole minema.

Mia tundis pisut pettumust. Ta oli olnud valmis oma vast avastatud omandit kõigi kümne küünega

kaitsma ja mõttes juba lahinguks valmistunud, aga Lia oli talt selle rõõmu võtnud. Mia ei kartnud, et ta kaotanud oleks, ta ei kaotanud kunagi. Vähemalt mitte siis, kui asi puudutas Liat. Õde oli alati nii paganama järeleandlik, kõigega nõus, peasi et keegi ei pahandaks. Mõnikord ajas see Mia hulluks. Tema teadis alati, mida tahtis, ja kui vaja, siis ka võitles selle eest. Tühja sellest, kas keegi pahandas või mitte.

Kuna tubade jaotusega oli asi selge, lasi Mia kopsud pahinal õhust tühjaks, ohkas korra ja noogutas otsekui õnnestunud tehingu kinnituseks.

„Millal me sisse saame kolida?” päris ta seejärel asjalikult.

„Isa hakkab koos onu Rasmusega järgmisel nädalal remonti tegema, meie aga lähme ostame teile vahepeal uued voodid ja veel paar mööblitükki. Vana korter tuleb niikuinii kolme nädala pärast ära anda, nii et hiljemalt kuu lõpus peame kolima,” selgitas ema.

Ja just seda nad tegidki.